

Ovoce Ducha svatého (12. lekce)

Biblické verše, které mluví o ovoci, ukazují ke zvláštní věci. Hned v úvodu Matoušova evangelia říká Jan Křtitel farizeům, kteří se přišli nechat pokřtít, že teprve jejich ovoce spolehlivě ukáže, zda je jejich pokání opravdové či nikoliv (Mt 3,8) a nenechává nás ani je na pochybách, že pokud jejich život ovoce neponese, skončí ve věčném ohni (Mt 3,10). Dále, v Janově evangeliu, Pán Ježíš učí své učedníky jakým způsobem mají ovoce nést (J 15,1-6), a teprve potom apoštol Pavel vypočítává sborům různé druhy ovoce, které při nich jejich Pán bude vyhledávat (Ga 5,22 a Ef 5,9).

Věřím, že to není jen náhodná posloupnost veršů, nýbrž i princip, jak k učení přistupovat. Nejprve si musíme uvědomit, že předmět, kterému se chceme naučit, je pro nás důležitý, v tomto případě dokonce životně důležitý. Kdo z nás by chtěl skončit ve věčném ohni? Tato skutečnost je již sama o sobě dosti motivující k tomu, abychom se ptali, jak tedy ovoce nést. A teprve pak, když se ujistíme o základním principu, můžeme se pustit do jednotlivých podrobností.

Důležitost ovoce

Život křesťana je na mnoha místech Bible přirovnán k ovocnému stromu nebo vinné révě. Boží království pak bývá přirovnáno k zahradě nebo vinici a Bůh sám v těchto podobenstvích vystupuje jako sadař, resp. vinař. Ten stromy sází, stará se o ně, štěpuje, hnojí a prořezává. V určitém čase však přichází sklídit úrodu. Proto strom, kromě mnoha jiných funkcí, které na zahradě plní, má úkol zásadní, a to je nést dobré ovoce.

Nedávno jsem navštívil jednu sestru, která má obrovský sad s množstvím nejrůznějších stromů. Když jsem zahradou procházel, bylo to na podzim, udivila mě jedna věc. Celá řada stromů byla vykácena, pořezána a připravena ke spálení. Vzpomínám si, že ještě na jaře tyto stromy nádherně kvetly a celý sad voněl. Bylo mi stromů líto, a tak jsem se zeptal, co se stalo. Dostal jsem odpověď, že se jednalo o švestky, které onemocněly určitou, na jižní Moravě rozšířenou chorobou, která jim znemožňuje dobré ovoce nést. Jediné, na co tyto stromy byly ještě dobré, byl oheň. Bezděky jsem si vzpomněl na Jana Křtitele.

„Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání. Nemyslete si, že můžete říkat: 'Náš otec je Abraham!' Pravím vám, že Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení. Sekera je už na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyťat a hozen do ohně.” (Mt 3,8 - 10) - Nepíši tento verš proto, abych nás strašil, ale proto, abychom si uvědomili, že tomuto hroznému trestu jsme zásluhou dobrovolné smrti Pána Ježíše Krista unikli, protože spasení jsme zadarmo, pouhou milostí skrze víru (Ef 2,8). Toto spasení se však musí v ovoci dobrých skutků projevit (Ko 1,10). Strom je hnojen, zaléván, okopáván a prořezáván, ale sadař bude jednou žádat ovoce (Ř 7,4).

Jak vypěstovat ovoce

Práce člověka. Obraz člověka jako stromu nebo révy neplatí jen o křesťanech, ale o každé lidské bytosti. Pouze křesťan však může nést dobré ovoce. Člověk, který Pána Ježíše do svého srdce nepřijal, také nese ovoce, a to může na pohled vypadat i lákavě, nicméně je nepoživatelné, plané, trpké, hořké a kyselé. Jsou to plody sebespravedlnosti, ctižádosti, soutěživosti, sebelásky..., není to však ovoce spravedlnosti z Ducha svatého.

Jak se však k ovoci Ducha svatého dopracovat? Jak je nést? Boží slovo je v tomto ohledu velmi praktické a říká nám, že musíme zůstat v Kristu. „Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li při mně. □ Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojně ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí.” (J 15,4-6)

Toužíme-li nést dobré ovoce, musíme si přiznat, že pro nás samotné je to zhora nemožné. Člověk sám je v tomto podobenství přirovnán k ratolesti, příp. k větvi (Ř 11,17-18), a ta nikdy nemůže nést ovoce sama od sebe. Když jsem byl malý, trhali jsme s maminkou asi tři týdny před Novým rokem větvičky z třešně a dávali je do vázy. Vždy mě udivilo, že ačkoliv byla zima, tyto větvičky v teple a vodě na Nový rok rozkvetly. Nikdy však na nich, k mému velkému zklamání, neuzrály třešně. Podobně to může být i s lidmi. Mnozí, kteří přišli do církve, kde se setkali s láskou, přijetím a Božím slovem, rozkvetli jako třešňové větvičky. Pokud však neučinili pokání a nebyli naroubováni v Krista, velmi rychle odkvetli a uschli.

Pán Ježíš nám však říká „zůstaňte ve mně” a je to jeho jediná podmínka. Co to však prakticky znamená? Učedníci vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se (Sk 2,42), jak jsme četli už v předcházejících lekcích. Stručně řečeno, kdo žije ve společenství se svým Pánem a Spasitelem Ježíšem Kristem, miluje svůj sbor a svoji církev, chodí na shromáždění, čte si Boží Slovo a modlí se, ten nemusí mít strach, že zůstane bez ovoce.

Práce Boží. K nesení ovoce Ducha svatého je tedy z naší strany zapotřebí jediného, a to zůstat v Kristu. Je však dobré vědět, v čem spočívá práce našeho nebeského Otce, vinaře a sadaře. Pán Ježíš nám o tom říká: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou mou ratolest, která nese ovoce, odřezává, akaždou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce.” (J 15,12)

Můžeme si myslet, že když už konečně nějaké ovoce začínáme nést, tzn., že již při každém napomenutí nevyskočíme, když nám ujede autobus nezačneme hubovat a na urážku dokážeme odpovědět vlídným slovem, máme vyhráno. Nikoliv, je to teprve začátek. Nastává totiž další fáze, a to je „čištění”.

Když se vinná réva stane plodnou a začne rodit první hrozny, je třeba, aby ratolesti sílily a nevysilovaly se dalšími planými výhony. Není tedy jiný způsob, než tyto výhony odstranit. Kolik má jen mladý křesťan snů, co všechno by chtěl stíhat, kde všude touží sloužit atd. Ale najednou je tu Pán a jeho milující ruka tyto plané výhony vylamuje. On ví, že se jeho ratolest nesmí zbytečně vysilovat. Bůh používá své služebníky - našeho pastora, staršího, vedoucího skupinky atd., skrze něž náš dobrý Pastýř říká k našim aktivitám „ne”. Teď teprve pocítíme, že Pánovo „zůstaňte ve mně” není vůbec snadné. Jeho cílem však je nám ještě více požehnat, chce se při nás ještě více oslavit, chce, aby naše ovoce bylo ještě hojnější.

Přestože vinná réva má velmi slabé ratolesti a nízký kmen, její kořeny dosahují až do dvaceti metrů pod zem. Ano, Pán nám brání v našem růstu „nahoru”, ale nikdy nám nebude bránit v našem růstu „dolů”. Ve chvíli čištění naplníme proto síly k Božimu Slovu, k modlitbě a zapouštíme kořeny ještě hlouběji. Modleme se v skrytu, zůstaňme ve ztišení se svým Pánem a jeho Slovem. A proto, jsi-li čištěn, zakořeňuj, děkuj a znovu děkuj. „Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapuštěte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.” (Ko 2,6-7)

Možná úskalí

Znám řadu křesťanů, kteří si připadají nedostateční a nad svým stavem se upřímně rmoutí. Znám i jiné, kteří si naopak připadají velmi zralí a plodní. Obojí však většinou dělají jednu chybu. Svoji zralost hodnotí ve srovnání s ostatními. Když vidí křesťany plodné a zralé, připadají si sami planí, pokud naopak potkají křesťanské novorozence, připadají si sami zralí.

Když se podíváme na dvouletý stromek, ztěží bychom mu mohli zazlívát, že zatím nenese tolik ovoce, jako strom dvacetiletý. Malý stromek nemusí mít komplexy z toho, octne-li se vedle ostříleného a léty mnohokrát prořezaného a zjizveného duchovního velikána. Běda však tomuto velikánu, začne-li se před tímto duchovním nedochůdčetem naparovat. Horší je to, když dvacetiletý strom má stejné množství ovoce jako stromek pětiletý, ale i zde platí, že není strom jako strom. Třešňi bude na stromě vždycky více než jablek, a tak se netrapme, že nejsme třešňi, když jsme jabloní. Obecně platí, že čím déle ovoce zraje, tím déle také vydrží. Vzájemným porovnáváním toho tedy mnoho nezjistíme. I zde nám Boží slovo velmi moudře radí. *„Každý ať zkoumá své vlastní jednání; pak bude mít čím se chlubit, bude-li hledět jen na sebe a nebude se porovnávat s druhými.“ (Ga 6,4)*

Když jsem byl malý a chtěl jsem vidět, jak rostu, děda mě vždy postavil zády ke skříni a ve výši mojí hlavy udělal čárku. Tak jsem mohl sledovat svůj růst. Můj bratr byl starší a o hlavu vyšší. Bylo bláhové se tím trápit. Když tedy chceme vidět pokrok v růstu svého ovoce, musíme se poměřit pouze svým vlastním přírůstkem.

Druhy ovoce

A nyní se již dostáváme k jednotlivým druhům ovoce. Jsou různé stromy, a tedy i různé druhy ovoce. Stejně tak je to s ovocem Ducha svatého. Jejich nejucelenější výčet nám přináší epístoly Galatským a Efezským. I když se v epístole Efezským nemluví přímo o ovoci Ducha, věřím, že toto ovoce patří do stejné kategorie. *„Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotva, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací.“ (Ga 5,22-23) „Žijte proto jako děti světla - ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda.“ (Ef 5,9)*

Hned v úvodu verše je uvedeno, že se jedná o ovoce Ducha svatého. Nejedná se o ovoce křesťana. Je to Duch svatý, který je při nás vypěstoval a po celou dobu formoval a utvářel. Duch svatý se angažoval mnohem více, než jakýkoliv sadař. Šel tak daleko, že se stal mízou, která proudila z kořene až do jednotlivých naroubovaných větví. Nás, plané rouby, neodvrhl, ale přijal jako vlastní. Neštítel se nás v našich slabostech, hříších a pádech. Po celou dobu, kdy nás Otec prořezával, nás Duch svatý těšil, radil nám a vyučoval. Nedá se říci, že by byl s námi, vždyť On byl a je v nás! Dodává našemu ovoci hodnotu a jen jeho zásluhou je toto ovoce pro Otce nyní přijatelné. Je to plným právem Jeho ovoce. Je to on sám, jenž je trpělivý, laskavý, pokojný, dobrotivý, věrný, tichý, radostný, pravdivý, spravedlivý, láskyplný... a je to tedy ovoce vypůsobené k Jeho obrazu. Zde není naprosto nic mého. Naopak, k tomu, aby on ve mně mohl své ovoce utvářet, jsem musel zemřít. *Právě tak jste se i vy, bratří moji, stali mrtvými pro zákon skrze tělo Kristovo, abyste se oddali jinému, tomu, který byl vzkříšen z mrtvých, a tak nesli ovoce Bohu. (Ř 7,4)*

Jednou jsem v zahradě viděl starou jabloň. Nebyla nijak velká, její sadař jí patrně nedovolil růst do závratných výšin. Její větve nebyly košaté, zdály se mi drobné a slabé, ale byly obsypány nádhernými, velkými, červenými a zralými jablky. Co mne nejvíce udivilo, že se

tyto větve pod tíhou ovoce skláněly k zemi. Duch svatý mi tím něco ukázal. Čím je křesťan zralejší, čím více ovoce nese, tím hlouběji se před svým Pánem sklání. Neukazuje na odív svůj vzrůst ani sílu, přesto nás upoutá svým zralým a dobrým ovocem, které na něm z Ducha svatého uzrálo.